

מותר לאהוב?

מחזה מאת אור ענבר

הדמויות:

גל

לאה גולדברג

יותם

מרסל

תמונות מתוך ההצגה בקפה תיאטרון הקאמרי בבימוי המחזאי, 2024. בהשתתפות: נדב בלומנברג (גל), יואב צרפתי (יותם), ענבל ארז (לאה), יובל מונק (מרסל). צילום: אליעד סודאי / אביבה רוזן.

תמונה ראשונה

[גל במרכז ולאחור במרחק מה ממנו]

גל: מותר לאהוב? אומרים שכן. גם לנו, ההומואים, מותר. אנחנו יכולים להפגין את האהבה שלנו בכל מקום, כמעט.

לאה: אבל מה עושה מי שאין לו עם מי? מה עושה מי ששנים על שנים על שנים מנסה ומנסה ונתקע בקיר?

גל: על זה לא מדברים. לא מדברים על אלה שחורשים את אתרי ההיכרויות ומקבלים כל הזמן "אני מצטער חמוד אבל הטעם שלי אחר". אלה שבמסיבות מנסים לתפוס מבט ולחייך ונתקלים בהפניית ראש מוחלטת של אתה לא מעניין אותי.

לאה: אלה שמכירים אנשים ומנסים לקחת איתם את הדברים לכיוון רומנטי ומקבלים תשובה של – אשמח להכיר בתור ידידים.

גל: לא מדברים עליך. לא מדברים על החברות שמנסות להכיר לך, ולך אין את הפריבילגיה להגיד מה, רק בגלל ששנינו הומואים את רוצה לשדך? אתה פשוט אומר – תכיר לי, בבקשה. אז הן מראות תמונה של בחור פוטנציאלי ואתה מתלהב ואומר כן, וחושב - הנה הגעתי אל המנוחה והנחלה.

לאה: אבל אז עובר זמן...

גל: והן לא אומרות כלום על זה ואתה מבין שהן הראו לו את התמונה שלך והוא אמר לא.

לאה: וככה סוחבים השפלה על גבי השפלה,

גל: ושוב לא הטעם ושוב הפניית מבט ושוב בתור ידיד. ולפעמים הבלתי ייאמן קורה ואתה מצליח להשיג דייט אחד, ואפילו נחמד והולך טוב, אבל כשאתה מנסה להמשיך לדבר איתו הוא במקרה הטוב אומר לך שהוא לא רוצה להמשיך להיפגש,

לאה: ובמקרה הרע פשוט נעלם, ונשאר התהייה – איפה טעיתי.

גל: ובפייסבוק תמונות של זוגות הומואים מאוהבים, ואתה כבר גדול אז הם מתחילים גם להתחתן מסביבך.

לאה: ואתה רק הולך ומתרחק מזה.

גל: ונמאס כבר שכולם אומרים - "אתה כזה מציאה, מי שיהיה איתך יזכה", כי כנראה גברים הומואים לא חושבים ככה. ובתוך תוכך אתה יודע שאתה שווה ושמגיע לך

לאה: אבל היקום חושב אחרת.

גל: אז כשאתם אומרים שמותר לאהוב, תזכרו גם את אלה שהושלכו לצד הדרך ולא זכו.

נדב בלומנברג, ענבל ארז

תמונה שנייה

יותם:

קיץ 2001. האינתיפאדה השנייה צוברת תאוצה. פיגועים בכל מקום. עוד חודשיים ייפלו מגדלי התאומים. אני מסיים את כיתה ח'.

יום אחד באמצע החופש אבא ואמא באים ושואלים אותי: "אתה רוצה לצאת לשבוע מחנה קיץ של יהודים וערבים?" אני מבין מאיפה זה בא:

(1) הייתי ילד שמאלני טוב עד לא מזמן, אבל מאז שהתחילה האינתיפאדה וילד מהכיתה שלי כמעט היה בפיגוע, התחלתי להשמיע בארוחות שישי כל מיני אמירות שזיעזעו את סבתא.

(2) את החופש העברתי בלקרוא בפעם השלישית את שר הטבעות ולהפוך למאמן פוקימונים מוסמך במשחק פוקימון גולד בגיימבוי.

(3) החבר היחיד שלי נסע לחו"ל לכל החופש.

אז כדי שאני לא אהפוך סופית לוורידו מתבודד וימני, הוחלט לשלוח אותי לחינוך מחדש במחנה.

יום לפני הנסיעה נותנים לי לקרוא מאמר ארוך על הסכסוך הישראלי פלסטיני:

"גם בימים קשים אלה כאשר להבות הסכסוך שבות ומתגברות, חשוב להיאבק ולהתעקש על הדו קיום". איך דו קיום? איזה דו קיום אפשר לעשות עם מי שמתפוצצים עליך? למה ההורים שלי לא

מבינים? ולמה הם שולחים אותי לבלות שבוע עם ילדים שאני לא מכיר ובטח לא ירצו להכיר אותי ואני אהיה שם לבד?

אח שלי מסיע אותי למחנה. בדרך אנחנו שומעים רדיו, ופתאום הוא מגביר את המוסיקה ומתחיל לשיר "It's raining men, hallelujah it's raining men". הוא מסביר לי שזה שיר משנות ה-80 שעכשיו חידשה אותו ג'רי מהספייס גירלז. אני לא מבין הרבה במוסיקה, אבל השיר יפה.

אנחנו מגיעים. הוא עוזר לי להוריד את התיק מהאוטו ושם לי אותו על הגב. "אתה בסדר?" אני רוצה להגיד לו שניכנס חזרה לאותו ושייקח אותי הביתה, אבל בסוף אומר "כן, בטח." הוא מחבק אותי ונוסע, משאיר אותי לבד עם תיק ענק על הדשא.

הרבה ילדים והרבה מדריכות מתרוצצות ביניהם. הרבה שיחות בערבית. [מסתכל בתיק] שכחתי את הגיימבוי? [מחפש שוב] אני לא נשאר פה.

[מתחיל ללכת לכיוון היציאה ופתאום נעצר]

פתאום אני קולט מישהו. גבוה, עם קוצים בשיער, ג'ינס רחבים קרועים וגופייה, עגיל בגבה, מסתובב כאלו העולם שייך לו. אני חושב לגשת אליו, להגיד שלום, למה לא בעצם? [עומד לגשת אך עוצר] הוא לא מחכה לי ומתחיל לדבר עם ילדים מסביב, לוחץ ידיים ונותן כיפים.

המדריכות אומרות לנו להניח את התיקים בערימה ומסדרות את כולנו למעגל היכרות. כל כך הרבה פרצופים. איך אפשר לדעת מי ערבי ומי יהודי? לזאת עם התלתלים הבלונדיניים קוראים נסרין. מעניין אם הגבוה עם הג'ינס יגיד פתאום שהוא אחמד. אבל לא, קוראים לו כפיר. מתאים לו. שם חזק כזה.

מבקשים שנתחלק לזוגות. לכפיר כבר יש זוג. כולם מוצאים זוג מהר, רק אני נשאר לבד? כולם נועצים בי מבטים. אחת המדריכות מצביעה על שתי בנות ואומרת לי להיות איתן. אחת מהן זאת נסרין עם התלתלים הבלונדיניים, ולשנייה קוראים לה עדי. הן מדברות בעיקר אחת עם השנייה. כשאני מנסה להגיד משהו הן מהנהנות בנימוס וממשיכות בשלהן. הדו קיום עובד יפה בלעדיי.

בערב יש דיסקו. כפיר מגיע עם כמה מהחברים החדשים שלו. הם נראים כאילו הם חברים טובים כבר שנים, בכלל לא אכפת להם מי ערבי ומי יהודי. הם מתחילים לקפוץ במרכז הרחבה ולצעוק "מאפיה! מאפיה!". נסרין ועדי רוקדות יחד. אולי אני אצטרף אליהן? אני ממשיך לרקוד לבד.

אני קולט שמישהו רוקד לידי. שיער מתולתל ועיניים שחורות. בוערות כאלה. הוא מחייך אלי. אני ממשיך לרקוד. הוא ממשיך לרקוד מולי. אבל גם מוזר. אף פעם לא רקדתי ככה לבד עם בן. אולי אצל הערבים זה מקובל?

כשנפסקת המוסיקה הוא בורח ונעלם.

למחרת בארוחת הבוקר ניגשת אלי נסרין. הפעם היא נחמדה.

"הי."

"הי."

"רקדת אתמול עם רביע"

אז ככה קוראים לו. אחר כך למדתי שרביע בערבית זה אביב.

"הוא בן דוד שלי. הוא מאוד ביישן." אוקיי.

בסוף הארוחה אני רואה את רביע מרחוק. הוא מחייך אלי.

זמן בריכה. כולם רצים בהתלהבות ואני הולך מאחור קצת פחות בהתלהבות. אני לא כל כך אוהב בריכה. פתאום אני רואה את – כפיר? בלי המאפייה? אוסף זבל מהדשא?

"אתה צריך עזרה?"

"לך לבריכה."

הוא מפנה לי את הגב. אני מתחיל לאסוף עטיפות של ארטיק מהדשא, ניגש אליו שוב וזורק לו לתוך השקית. הוא עוצר, מסתכל עלי, ועולה לו חיוך.

"תודה אחי."

אנחנו ממשיכים לאסוף. תוך כדי אנחנו מדברים. הוא מספר לי שהוא גולש ופעיל במועצת התלמידים הארצית. אני בתמורה לא מספר לו שאני אוהב שר הטבעות ופוקימון. כשהוא שואל אותי איזה מוסיקה אני אוהב, אני זורק שמות של כל מיני להקות ששמעתי ילדים בכיתה שלי מדברים עליהן.

"איזה גבר." עברתי את המבחן.

כשאנחנו מסיימים, אני מעז לשאול אותו למה בעצם הוא היה צריך לנקות במקום ללכת לבריכה.

"תפסו אותי מעשן." [מוציא סיגריה] "אל תדאג אחי, כל המדריכות עכשיו בבריכה."

הוא שואף מהסיגריה ופולט את העשן בצורת עיגולים.

"רוצה?"

"לא, לא, מה פתאום."

"אז מה... יש לך חברה?"

"כן." למרות שאין לי ואף פעם לא היתה. הכי רחוק שהגעתי זה ריקוד סלואו במסיבת בר מצווה.

"איך קוראים לה?"

הראש שלי ריק. יש כל כך הרבה שמות של בנות יש ואני לא מצליח למצוא אף שם. פתאום, מכל השמות שבעולם, עולה לי השם של רביע.

"רבית"

"רבית?"

"זאת אומרת, רווית."

"שווה?"

"מאוד."

"אתה בסדר אתה."

יואב צרפתי

תמונה שלישית

[חניון של גן אירועים. מרסל, בשמלה לבנה, זורקת סיגריה כבויה לרצפה ומועכת אותה. מגיע בריצה גל, מחפש במבטו משהו מסביב]

מרסל: מה איבדת מאמי?

גל: ראית את הנהג של המיניבוס?

מרסל: כן, הוא שנורר ממני סיגריה לפני כמה דקות ונסע.

גל: מה נסע?

מרסל: נסע לסיבוב. יש עוד מלאן זמן עד שצריך להסיע חזרה, זה רק התחיל.

גל: שיט.

מרסל: מה, תיכננת לברוח?

גל: לא.

- מרסל: רגע.
- גל: מה?
- מרסל: אתה לא החתן, נכון?
- גל: לא.
- מרסל: זה היה יכול להיות מצחיק.
- גל: שום דבר מזה לא מצחיק. [מתחיל ללכת]
- מרסל: רגע, חכה! אתה! איך קוראים לך!
- גל: גל.
- מרסל: נעים מאוד אני מרסל. לאן אתה הולך?
- גל: לאנשהו.
- מרסל: אתה תלך לאיבוד פה ביער. הזאבים יטרפו אותך.
- גל: שיטרפו. אולי ככה נסיים את הפארסה הזאת.
- מרסל: למה אתה מתכוון.
- גל: פארסה. זה מצרפתית. [במבטא צרפתי] Farce. זה אומר בדיחה מגוחכת ומוגזמת.
- מרסל: אל תתנשא עלי מתוק, אני דיברתי צרפתית עוד לפני שנולדת.
- גל: סליחה.
- מרסל: התכוונתי, לאיזה פארסה אתה מתכוון.
- גל: לחיים שלי.
- מרסל: החיים שלך זה פארסה?
- גל: כן.
- מרסל: של כולנו מאמי.
- גל: שלי יותר.
- מרסל: שנעשה תחרות?
- גל: מה את רוצה ממני?

- מרסל: משעמם לי, זה הכל.
- גל: למה את לא בחתונה?
- מרסל: למה אתה לא?
- גל: לא עניינך.
- מרסל: אז גם לא עניינך.
- גל: טוב.
- מרסל: טוב.
- מרסל: רוצה סיגריה?
- גל: לא, זה עושה לי גושים בגרון.
- מרסל: ככה זה סיגריה, אבל זה עובר.
- גל: אצלי לא. אני יכול לקחת שאכטה אחת ולהישאר תקוע עם גוש בגרון שבוע שלם.
- מרסל: הוצאת לי את החשק.
- גל: ככה תחיי יותר.
- מרסל: אז מה אתה חושב על כל זה?
- גל: על מה?
- מרסל: על זה. [מצביעה לכיוון החתונה] גבר מתחתן עם גבר.
- גל: אני שונא את זה.
- מרסל: או, סוף סוף. חשבתי שאני הנורמלית היחידה פה.
- גל: למה הם צריכים לדחוף לנו את האהבה שלהם בפרצוף.
- מרסל: נכון מאוד! אתה יודע, אני אדם מאוד ליברלי, ואהבת לרעך כמוך. אבל למה לנפנף בזה? יש דברים שהצנעה יפה להם.
- גל: אז למה באת?
- מרסל: מה לעשות, משפחה.
- גל: גם אני.
- מרסל: אז אתה מהצד של חתן ב' אני מבינה.

- גל: מי א' ומי ב'?
- מרסל: הצד שלי זה א' והצד שלך זה ב'.
- גל: למה?
- מרסל: כי אתם האשכנזים אז אתם צריכים לפרגן לנו להיות א'.
- גל: בגלל המעברות?
- מרסל: והדי.די.טי.
- גל: את יודעת שגם את העולים מאירופה ריססו בדי.די.טי?
- מרסל: לא מאמינה לך.
- גל: שתי הסבתות שלי יכולות להעיד.
- מרסל: שניגש לשאול אותן?
- גל: אני לא חוזר לשם.
- מרסל: אתה יודע, חבל, בחורים כל כך יפים היו יכולים להשיג בחורות משהו משהו.
- גל: היתה לו פעם חברה. הייתי בטוח שהוא סטרייט.
- מרסל: מה אתה בשבילי?
- גל: לא משנה.
- מרסל: נו.
- גל: מה את בשבילי?
- מרסל: בת דודה של האמא.
- גל: מגניב.
- מרסל: ואתה?
- גל: גם.
- מרסל: גם בת דודה של האמא.
- גל: אה... כן.
- מרסל: לא נראה לי.

גל: מה אני אגיד לך.

מרסל: נו?

גל: אח.

מרסל: אתה הגדול?

גל: כן.

מרסל: ידעתי.

גל: יופי, את זוכה במיליון דולר.

מרסל: מהפה שלך לאלוהים.

גל: למה באת עם שמלה לבנה?

מרסל: אם אין פה כלה אז לפחות שמישהי תהיה בלבן.

גל: מחשבה יפה.

מרסל: ומה אתה עם הוורוד הזה? שלא יחשבו שגם אתה גייז.

גל: אבל זה מה שאני.

מרסל: מה זאת אומרת?

גל: אני גייז.

מרסל: ברצינות?

גל: כן.

מרסל: שני אחים גייזים?

גל: כן.

מרסל: ויש לכם עוד אחים?

גל: לא.

מרסל: אלוהים ישמור.

גל: ככה זה.

מרסל: אז למה אמרת שאתה מתנגד לחתונה הזאת?

גל: כי זאת היתה צריכה להיות החתונה שלי.

מרסל: הופה! איפה הפופקורן? [מוציאה עוד סיגריה]

גל: זה יהרוג אותך.

מרסל: אנחנו מדברים עליך עכשיו.

גל: מי אמר שאנחנו מדברים עלי?

מרסל: כי אתה לא יכול לדבר על זה עם אף אחד במשפחה שלך. לכן ברכת משם. נכון?

גל: נכון.

מרסל: אז אתה יכול לספר למרסל.

גל: זה היה הדבר שלי במשפחה.

מרסל: מה?

גל: להיות הומו. הוא לקח לי את זה. ולא רק זה, הוא גם מעז להיות יותר טוב ממני בזה.

מרסל: יותר טוב ממך?

גל: הוא מצא בן זוג.

מרסל: ולך לא היה אף פעם?

גל: היה אחד. לפני עשר שנים. נגמר. יש לו בן זוג חדש ומתוק והם נשואים כבר שלוש שנים.

מרסל: לא נעים.

גל: ומאז אני מנסה כל הזמן ולא מצליח. ואח שלי – יוצא מהארון ופוף – חבר. פוף – עוד חבר – פוף – עוד חבר. וחתונה. והוא עוד לא בן שלושים אפילו! אני כבר כמעט בן שלושים וחמש.

מרסל: שלושים וחמש זה עוד צעיר.

גל: זה לא מרגיש ככה אחרי שאתה מנסה כל כך הרבה ושום דבר לא הולך.

מרסל: זה עדיין יכול לקרות.

גל: וגם אם זה יקרה, הוא הקדים אותי. החתונה הגאה הראשונה במשפחה. שלי תהיה רק השנייה.

מרסל: אני מבינה. [שתיקה]

גל: למרות שאת שונאת הומואים?

מרסל: אף פעם לא אמרתי דבר כזה.

גל: אה, לא?

מרסל: אני פשוט חושבת שזה לא טבעי.

גל: למה אני מדבר איתך בכלל?

מרסל: אף אחד לא מכריח אותך.

גל: את הכרחת אותי.

מרסל: לא מכריחה אותך כלום כפרה.

גל: טוב.

מרסל: יהיה בסדר, אתה תראה.

גל: אני לא יודע.

מרסל: תאמין.

גל: לפעמים אני חושב שהיקום החליט שאסור לי לאהוב.

מרסל: מה פתאום, אל תגיד דברים כאלה. מותר, מותר לך.

נדב בלומנברג, יובל מונק

לקבלת הטקסט המלא של המחזה שלחו מייל למחזאי:

orinbarg@gmail.com